

mindig más szeretnék lenni

*most kopár fán alig zöld levél
most fészkeket rejtő falomb
most bokron virág
most kalász a kukoricán
most érett gyümölcs
most sárguló levél a fán
most száradó faág
most csupasz hótól ázott
jégfagyasztott mező
most kerítés lábánál
apró zöld csuklyás fehér virág
most ember
most állat
most halál
most semmi
most kopár fán alig zöld levél*

1989 St. Louis, Clara Street

*A zene a padláson át jött
a szomszéd hallgatta hangosan
régi magnetofonját
amikor a mennyezet váratlanul leszakadt
és a lakást esővíz árasztotta el*

*félrehúzódtunk egy aránylag száraz sarokba
izzadó testünket egymásba fonva
néztük
ahogy a mennyezet
darabról darabra megadja magát
és kisebb vízözönnel a padlóra zuhan
ahogy az olcsó csillár
és a konyhai lámpagömb vízzel megtelik
megnyílik a villám szétcsapta tető*

*bezúdul a minden résbe elérő szél
és a lassan térdig érő víz
eláztatja a gipszkarton falat*

*egy ideig még néztük
fel sem fogva mi történik velünk
majd folytattuk
ahol félbehagytuk*

G Á T I I S T V Á N

Vörös tér

*Lenin ma zárva. Kordonok.
Így vár a tér, terekre osztva.
Egy szürke képre gondolok.
A tankönyv régi rajza: Moszkva.
Tapintható a nyári este
S a gyermekkori mondatok:
„Privét! Já zshivú v Budapestye.”
S a képen végre ott vagyok!
Kalapból húz elő a mágus.
A hídon boldog szelfizők.
Fagyaltot mér a sarki árus.
Filmen se látni szebb időt.
A rajz még kissé elnagyolt,
De fürgén lép a lábnyomunkba:
A székesegyház felragyog,
Pár tollvonás jut még a GUM-ra.
Száz árnyalat, sok furcsa álom,
Az este összerakja mind.
S én lopva, révedezve járom
A tankönyv régi lapjait.*